

[Dræbbye]

prioritering er nok så væsentlige at tage fat på. Det har jeg undladt i dette indlæg, men det skal afslutningsvis understreges, at disse problemer eksisterer.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil også godt tage udgangspunkt i forespørgslen tekst, hvori man fra forespørgsrens side sådan set meget klart formulerer det synspunkt, at en patientvenlig politik er lig med mindre, lokale sygehuse, og at støtte til disse bør ydes på bekostning af de større sygehuse. Nu har næsten samtlige ordførere til gengæld været inde på, at man naturligvis må nuancere denne opfattelse, alt efter hvilke sygdomme der er tale om, hvor hyppige de er, og hvordan befolkningsunderlaget er i det pågældende område, altså en lang række geografisk og sygdomsmæssigt betingede forhold, og at man ikke alene kan slå sig op på sloganet »small is beautiful«. Der er en lang række problemer knyttet til dette.

Alligevel synes jeg nok, at såvel forespørgeren i sit indlæg som selve forespørgslen og nu sidst dagsordensforslaget har været med til at skabe det indtryk, at man alene bør se på miljøet. Det understregedes også af ordføreren for SF, som jo mener, at man på de store sygehuse naturligt må føle sig fremmedgjort. Man må kræve mere medbestemmelse, man må kræve en øget demokratisering. Jeg vil bare sige, at vi er ikke enige. Jeg ser med frygt frem til den dag, da man som patient kan få at vide, at nu er det med 7 stemmer mod 5 afgjort, at man skal opereres. Jeg håber ikke, det bliver aktuelt.

Jeg vil gerne understrege, som også hr. Grove gjorde det, at det er dejligt at ligge på et hospital, hvor man får besøg af sin familie, og vi kan alle glæde os over blomsterne og vindruerne. Men det væsentlige må være, at man får en effektiv, hurtig og rigtig behandling, og at man kommer ud fra sygehuset, så hurtigt som det er forsvarligt. Jeg tror, det er det, patienter forventer af et sygehus. Jeg tror også, de forventer af et sygehus, at skulle der støde komplikationer til den sygdom, man er indlagt for, er der folk på stedet, der kan tage sig af det, uden at man på dramatisk vis skal transporteres med fly et eller andet sted hen. Derfor er dette spørgsmål ikke så nemt, men det er populært at sige disse ting, også ude i amterne, og jeg

forstår de amtsfolk, som ligger under for det pres, der er tale om, når folk siger: det er da dejligt at have vores eget sygehus, at have den gode gamle institution bevaret. Men der er problemer i det.

Selvfølgelig er det væsentligt for patienten, hvordan personalets holdning til én er, hvor meget tid det kan tage sig til at tale med én og oplyse én, det erkender jeg blankt. Men jeg vil gerne understrege det, som hr. Dræbbye sagde, at miljø på en afdeling i meget få tilfælde har noget at gøre med sygehusets størrelse. Det kan godt være, der er et dårligt miljø på rigshospitalets 13. sal, men det kan være, der er et glimrende miljø på 15. sal eller på 8. sal. Det er et spørgsmål om den overlæge og det personale, der er der, og det er et spørgsmål om, hvilket serviceniveau de har besluttet sig til at lægge sig på i forhold til patienterne.

Jeg håber på denne måde at have fået frem, at CDs syn på centralisering og decentralisering er, at vi er for centralisering og for decentralisering og vi er imod centralisering og imod decentralisering, for det tror jeg er det meningsfyldte, der kan siges om dette i denne henseende.

Det, der så selvfølgelig ligger tilbage, er opdelingen i behandlingsniveauer. Hvad skal foregå hvor? Det kræver et betydeligt fagligt indseende. Politikerne må naturligt ofte komme i en situation, hvor de siger: her kommer vi til kort, her må vi lytte til eksperter, uanset at jeg erkender, at man ikke skal ligge under for et hvilket som helst pres fra en gruppe, der siger: vil du tage ansvar for, at denne mand dør 8 dage efter, at han skulle være død? Jeg erkender det, men det er et problem, vi står i, hver eneste gang vi bevæger os som politikere ind på områder, hvor der er højt specialiserede folk, der er ekspertrådgivere, og da må vi forsøge at bedømme det, så godt vi kan, og tage imod de råd, vi får.

Jeg mener altså ikke, at vi bevidstløst skal hælde os til disse udsagn, men jeg mener på den anden side set heller ikke, at man på forhånd skal søge at skabe mistillid til de mennesker, der, engageret i deres erhverv og engageret i deres arbejde, forsøger at rådgive os. Og jeg må nok indrømme, at hr. Glistrups malende beskrivelse af, hvordan det foregår på de store sygehuse, har jeg ikke hørt før. Jeg tror heller ikke, jeg kommer til at høre den igen. Jeg har sjældent hørt noget